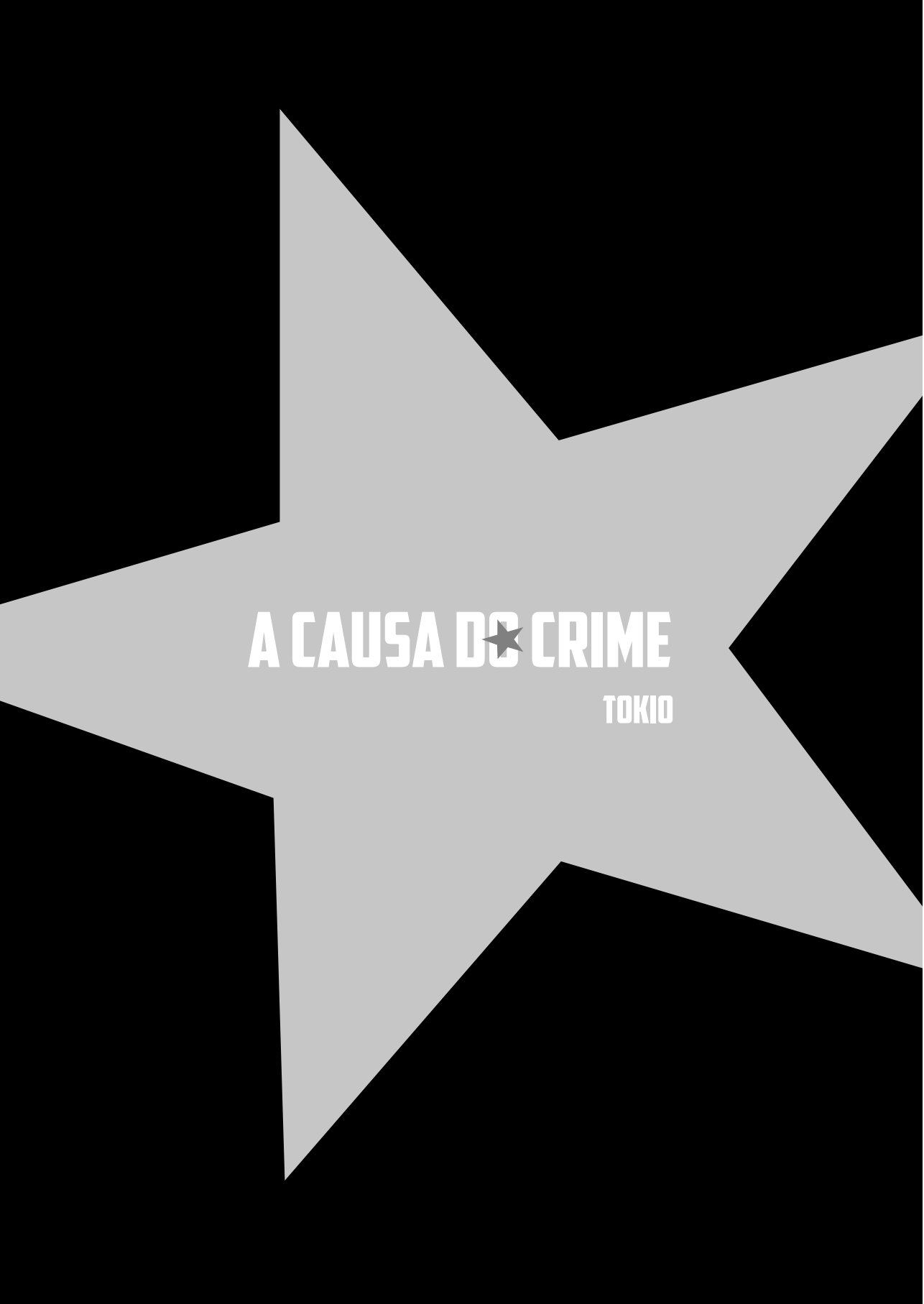
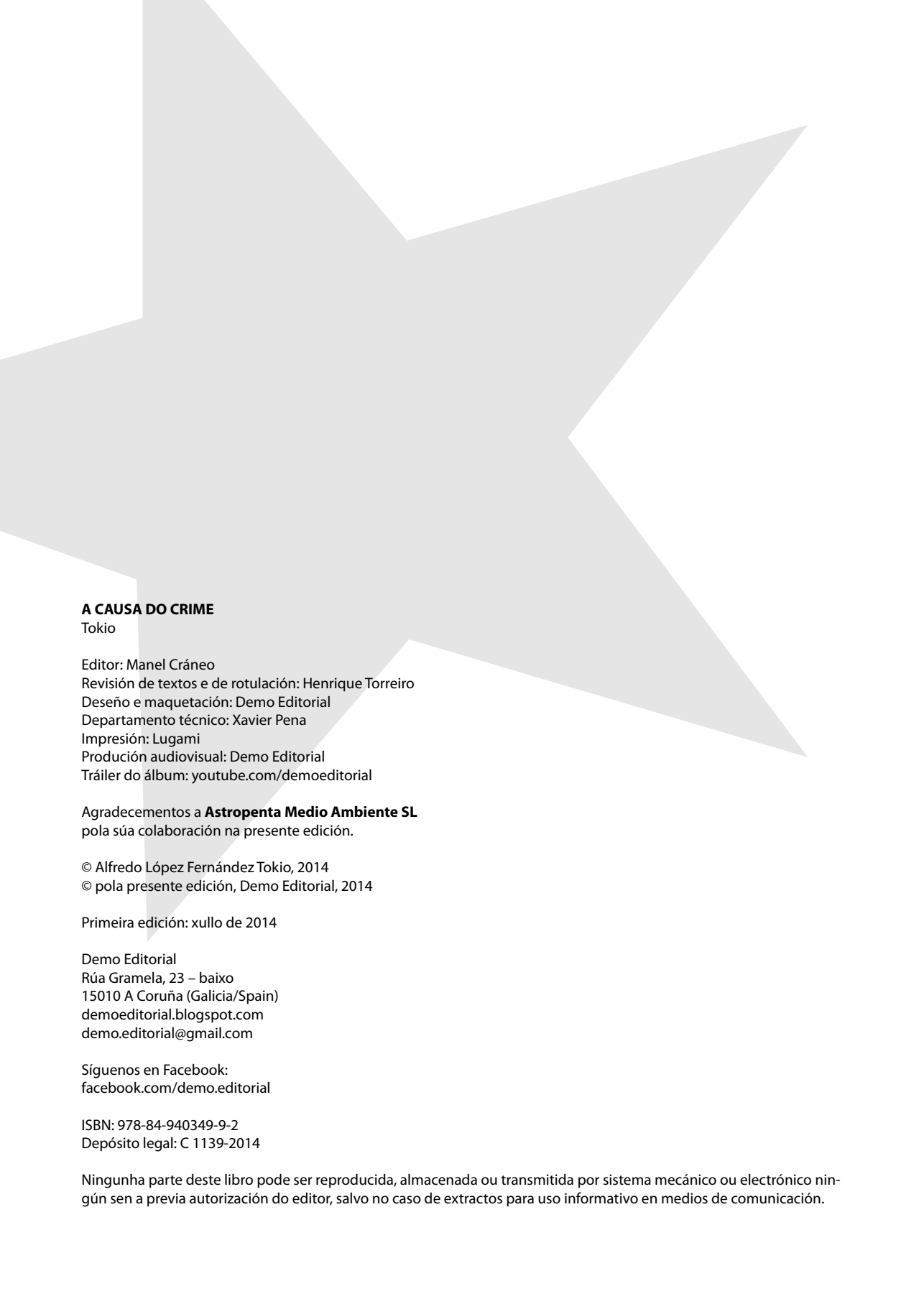

A CAUSA DO CRIME

TOKIO

A CAUSA DO CRIME

Tokio

Editor: Manel Cráneo

Revisión de textos e de rotulación: Henrique Torreiro

Deseño e maquetación: Demo Editorial

Departamento técnico: Xavier Pena

Impresión: Lugami

Producción audiovisual: Demo Editorial

Tráiler do álbum: youtube.com/demoeditorial

Agradecementos a **Astropenta Medio Ambiente SL**
pola súa colaboración na presente edición.

© Alfredo López Fernández Tokio, 2014

© pola presente edición, Demo Editorial, 2014

Primeira edición: xullo de 2014

Demo Editorial

Rúa Gramela, 23 – baixo

15010 A Coruña (Galicia/Spain)

demoeditorial.blogspot.com

demo.editorial@gmail.com

Síguenos en Facebook:

facebook.com/demo.editorial

ISBN: 978-84-940349-9-2

Depósito legal: C 1139-2014

Ningunha parte deste libro pode ser reproducida, almacenada ou transmitida por sistema mecánico ou electrónico ningún sen a previa autorización do editor, salvo no caso de extractos para uso informativo en medios de comunicación.

A CAUSA DO CRIME

TOKIO

A CAUSA DO CRIME

MOVIDA NAS RÚAS DA CIDADE OLÍVICA

O transcurso das accións desta historia acontece na cidade de Vigo e nos anos oitenta, máis concretamente a finais de xaneiro, ou principios de febreiro, de 1984.

Viviamos baixo o paraugas das políticas estatais do terceiro presidente da democracia, o *socialista* Felipe González, e coa primeira lexislatura da autonomía, cun goberno na Xunta de Galicia dirixido polo *popular* Xerardo F. Albor. Nese momento Vigo era un fervedoiro sindical.

Logo da participación masiva na folga xeral de 1983, preparábase a primeira folga xeral de carácter nacional convocada polo sindicato nacionalista INTG; por iso, a toda a tensión social que se respiraba por mor da difícil situación socioeconómica do momento había que sumar a tensión coas centrais sindicais de carácter estatal CC. OO. e UGT, pois estábase diante da primeira convocatoria de folga xeral de ámbito exclusivo de Galiza, o que suscitaba moitas dúbidas a respecto da oportunidade ou o éxito da convocatoria. O movemento obreiro estaba en pé de guerra, aguilloando os traballadores para preparar a saída á rúa no día previsto para a esta nova convocatoria de folga xeral, o 14 de febreiro, mais sempre había alguén tentando impedirolllo.

Vigo era nos 80 un crisol de ideas, despois de aberta a hucha de fitas de cores que teimudamente agochaba o franquismo. A moda e a música capitalizaban o glamour, mais existían moitas máis cousas nas rúas da cidade. A discoteca Kremlin, o Manco e outros míticos locais da xeografía viguesa resultaron ser as catedrais dunha parte importante da movida. Sinistro Total era nesta altura un grupo musical xa coñecido; viña de cambiar de formación co abandono de Germán Coppini, e a creación por este de Golpes Bajos, o que facía que moitos lle desen á banda a continuidade dun telexornal. Mais trabucáronse. A pesar das letras surrealistas e grotescas, abriron a música a outros ritmos, e Julián Hernández escribiu novas letras, entre elas *Miña terra galega*, tomando prestada a música do *Sweet Home Alabama* de Lynyrd Skynyrd. Mentres, os músicos participaban doutras formacións: Miguel Costas promoveu o grupo Aerolíneas Federales; Julián, Mili y sus Muermos; Alberto Torrado e Javier Soto, Los Buzos, e este último integrouse en Os Resentidos con Antón Reixa. A música soaba por todas as partes e atravesaba o Telón de Grelos.

Mais existía vida máis alá da movida, mesmo no eido musical, como podían ser os grupos de rock Astarot, creado no Morrazo en 1983, ou a banda ourensá Los Suaves, cunha xa longa traxectoria no 1984. Tamén a música folk estaba a experimentar un importante pulo: Milladoiro era unha formación consolidada e editaba no 1984 *Solfafría*, e o grupo DOA editaba *Polaridade*. A Universidade Popular de Vigo albergaba diversas actividades, e encargábase de impartir aulas a moitos incipientes artistas de todo tipo. Era o lugar onde se formaban musicalmente Carlos Núñez ou Anxo Pintos; ambos formarían posteriormente o grupo folk Matto Congrio. Neste ámbito desenvolveuse ese ano a primeira exposición de banda deseñada en Vigo, na que participei xunto

a Gus, Quique, Puente, Berciano, Coral, Torres, Sardiña, Emilio, Pintos, Tejada, Trigo, Tizón e Yolanda. Isto marcou un punto de inflexión nesta disciplina no sur de Galiza, ao ser instalada posteriormente na Casa da Xuventude de Ourense.

Os fanzines da época percorrían a cidade entre fotocopias ou impresións de baixa calidade, con distribución manual ou nos quioscos dos coñecidos: *Castrellis* e *Katarsis* non chegaban á altura dos zapatos dos medios desenvolvidos polas xa ben conformadas revistas *Tintimán* ou *La Naval*, a súa homóloga coruñesa.

O Real Club Celta estaba en segunda e as xentes da música, a perrucaría, a hostalaría e a moda encabezaban a liga da movida.

A imaxe da modernidade posfranquista, ou posmodernidade, que pulaba por un mundo máis tolo, chocaba coa situación de desmantelamento do tecido industrial da reconversión, que provocaba unha intensidade no movemento obreiro, pulando por un mundo máis xusto e igualitario, entremedias das contradicións da movida estético-musical.

A lacra da droga comezaba a facerse patente nos barrios e a bisbarra da cidade, cabalgando cara ao centro da intelixencia. O clásico comercio ilegal do contrabando de tabaco mudaba a outras substancias máis lucrativas e a mocidade caía nesas redes como moscas.

Nesta época vivíase o auxe dos grupos paramilitares que dicían combater o terrorismo de ETA: os Grupos Antiterroristas de Liberación (GAL), herdeiros do máis rancio do franquismo e dunha paella de siglas que os precederon, como a Triple A, o Batallón Vasco Español (BVE), os Comandos Antimarxistas, os Grupos Armados Españoles ou Antiterrorismo ETA. Non sería ata finais de 1985 cando a xustiza comezaría a tirar do fío e a varrer o lixo baixo a alfombra do Estado.

En 1965, coa caída baixo as balas da Garda Civil de José Castro Veiga, o *Piloto*, remataba a xesta dos guerrilleiros, dos fuxidos ao monte no 36. O resto dos compoñentes das organizacións guerrilleiras foran decimados na década dos 50. O *Piloto* non era xa un guerrilleiro, senón un sobrevivente. En 1959 creouse o Directorio Revolucionario Ibérico de Liberación (DRIL) para denunciar as ditaduras franquista e salazarista; a súa acción máis destacable foi o secuestro do barco portugués Santa Maria, que cubría a rota Caracas-Lisboa-Vigo, con case 600 pasaxeiros

a bordo. Esa capacidade de resistencia armada ficou aboando no ambiente dende aquela ata as folgas de 1972, onde aparecen novos xermolos; no ano 1975 fundáronse os Grupos de Resistencia Antifascista Primero de Octubre (GRAPO), e ese mesmo ano foi asasinado Moncho Reboiras, militante da Unión do Povo Galego. Posteriormente entraba en escena a denominada Loita Armada Revolucionaria (LAR) no ano 1978, que foi desmantelada no ano 1980 co apresamento e a condena de cinco persoas en 1982, e disolvida en 1984, mais algúns dos seus integrantes pasaron a formar parte do Exército Guerrilleiro do Povo Galego Ceive (EGPGC) que actuou a partir do ano 1986. Nas diferentes etapas de activación e desactivación, militantes implicados foron abandonando a vía armada para integrarse nas diferentes organizacións políticas ou sindicais, aínda desbotando a vía armada, co mesmo espírito combativo.

Todos estes elementos cotiáns alimentaban a imaxinación de moitas persoas que se expresaban a través da música, a plástica, a lírica —a pesar dos malos tempos— ou a banda deseñada. A través dos diferentes medios de expresión retrataban o mundo en que vivían.

A *causa do crime* foi pensada e debuxada no ano 1987; daquela foi publicada no xornal *A Peneira*. No ano 2011, despois de publicarse *Cabana de Balieiros*, foron escaneados os orixinais para lles dar forma e fondo, redebuxando e ampliando a historia, mentres traballaba varias ideas en guiño para novas singraduras.

Nesta historia, a trama describe como a policía trata de obstaculizar en todo o posible a convocatoria da Folga Xeral de 1984, en preparación por parte do movemento operario. A chegada á cidade do inspector Varela, do Corpo Superior de Policía (policía secreta) e a súa posta ao mando das operacións antiterroristas, lévano a dirixir o operativo de seguridade dun evento da moda levado a cabo no teatro García Barbón, con presenza do propio presidente da Xunta de Galicia. Á Policía Nacional (os *maderos*, en referencia á cor marrón do novo uniforme, antigos *grises* da Policía Armada franquista), cun subinspector no mando, non lles gustou nada esta imposición de ordes, o que evidenciaba solapamentos e friccións... A Ley Orgánica de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad (2/1986) unificou ambas as institucións no Corpo Nacional de Policía. O resto xa o veredes vós mesmos/as. Calquera relación coa realidade é mera coincidencia.

A MÚSICA DA CAUSA DO CRIME

A música marca un pano de fondo nesta obra. No seguinte enlace podes escoitar a lista de Spotify que contén os temas da Movida viguesa que inspiraron e serviron a Tokio como banda sonora da historia. Enfoca este código co teu teléfono, ou escribe o enderezo no teu navegador, e accede á lista de reprodución.

<http://goo.gl/k8rlez>

MÚSICA DE FONDO: "O TREN", VERSIÓN DE SINIESTRO TOTAL DUN TEMA DE ANDRÉS DO BARRO.
DISCO 'SINIESTRO TOTAL II: EL REGRESO', DRO, 1983.

MÚSICA: "EL ENEMIGO PARPADEA", SINIESTRO TOTAL. DISCO 'SESIÓN VERMÚ', VIRGIN, 1997.

